

„În vremea aceea a vrut Iisus să meargă în Galileea și a găsit pe Filip și i-a zis: vino după Mine. Și Filip era din Betsaida din orașul lui Andrei și al lui Petru. Filip a găsit pe Natanail și i-a zis: am găsit pe Acela despre Care a scris Moise în Lege și au scris proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Iar Natanail i-a zis: Din Nazaret poate să fie ceva bun? Și Filip i-a răspuns: vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanail venind către Dânsul și a zis despre el: iată cu adevărat israelitean în care nu este viclesug! Natanail L-a întrebat: De unde mă cunoști? Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: mai înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut când erai sub smochin. Răspuns-a Natanail și i-a zis: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea. Apoi i-a zis: adevărat, adevărat vă spun că de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul Omului.“

(Ioan 1, 43-51)

Ortodoxia, dincolo de o stare de spirit, este o stare de cunoaștere, una de mărturie, una de împlinire. Rămâne o “taină a iconomiei” (cf. Icos), o taină a luminii și a Bucuriei. Si ea nu este numai ceea ce cred eu și crezi tu, ci ceea ce credem și mărturisim noi, adică Biserica unde ne-am lepădat moartea și ne-am umplut de nemurire, în care am dezbrăcat pe omul cel vechi și l-am înveșmântat în cel nou. Aceea în care se împlinesc cuvintele Apostolului Duminicii de astăzi (Evrei 11, 14-26; 32-40), noi înfructându-ne și din roadele făgăduinței. Ortodoxia fiind astfel starea în care, ca în iubire, nu doar ne uităm unii la alții, ci împreună privim spre același țel: mântuirea. “Astfel că și noi, având împrejurărilor atâta nor de martori, să lepădăm tot ceea ce ne îngreunează și tot păcatul ce cu ușurință ne împresoară, și cu stăruință să alergăm la întrecerea ce ne stă înainte, cu ochii țintă la Cel Ce începe credința și o desăvârșește, la Iisus, Cel ce-n locul bucuriei care-I stătea înainte a îndurat Crucea, în disprețul rușinii, și a șezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu” (Evrei 12,1-3). **Părintele Constantin Necula - www.crestinortodox.ro**

În Duminica Ortodoxiei sărbătorim biruința dreptei credințe asupra ereziilor, iar una dintre cele mai puternice a fost cea a iconoclasmului (a celor ce susțineau că nu trebuiau cinstite icoanele). Pentru creștinii ortodocși, icoanele sunt imagini pictate ale unei realități care "evocă" prototipul, pentru că nu sunt plasmate; sunt documente ale conștiinței religioase, este "o limbă sacră" a tradiției ortodoxe și o "artă spirituală, liturgică și teologică" a Bisericii. Cinstirea Sfințelor Icoane, în concepția teologică ortodoxă, nu este o închinare la chipuri cioplite, la o venerație ce fusese oprită poporului evreu (Facere 17, 17-33; Iov 42, 7-10), pentru că nu ne închinăm materiei, ci celui care este înfățișat în Icoană; precum nu ne închinăm materiei din care este făcută Evanghelia, ci lui Hristos care ne vorbește în chip nevăzut; nu lemnului, ci Sfintei Cruci.

Să spunem că suntem cu toții împreună și eu la un moment dat, vă arăt o fotografie de-a fratelui meu. Pentru cei ce nu l-au cunoscut, este o simplă fotografie. Pentru cei ce l-au cunoscut, totul capătă alte dimensiuni, nu mai este o simplă fotografie, ci: amintiri, bucurii, nostalgia cunoașterii etc...! Si mă gândeam: așa și cu cei care refuză cinstirea icoanei, nu au cunoscut cu adevărat pe Hristos, căci altfel la vederea unei Icoane a Lui, năvala de sentimente și bucurii ar fi fost în inimile și în sufletele lor!!!... Nu?... Fiecare din noi păstrează în casă cel puțin o fotografie a părinților lor, chiar și cei care sunt împotriva icoanelor. Iar când se uita la ea, la ce se gândesc?...La faptul că este veche, sau că este de hârtie?... Sau pur și simplu se lasă în nostalgia amintirilor pentru că și acum chipul celor din fotografie încă le vorbește?... Spunea Mântuitorul lui Natanael: "Mai mari decât acestea vei vedea...si i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului..." (Ioan 1, 50,51). **Pentru noi, ortodocșii, totul se petrece într-un ACUM veșnic**, căci și acum îngerii se coboară și se suie la Dumnezeu în văzul nostru... în timpul Sfintei Liturghii!

Centrul vieții creștine pentru fiecare din noi este Sfânta Liturghie. Este "A" și "Ω", începutul și plinirea oricărei alte Taine pe acest pământ. **Este rugăciunea cea mai profundă la care poate participa omul, momentul unic care iese din timpul acestei lumi, și în același timp devenim părtași Harului Duhului Sfânt care se revarsă peste "noi și peste aceste Daruri ce sunt puse înainte"** (Rugăciunea Epiclezei, Sf. Liturghie). Sfânta Liturghie este "Taina Tainelor" după cum spunea Sf. Dionisie Aeropagitul; iar "Sfânta Euharistie luminează neîncetat înțeleșurile Sfintei Scripturi, căci ochii sufletești ai ucenicilor care mergeau în Emaus "s-au deschis" doar atunci când Hristos cel Inviat a săvârșit frângerea pâinii înaintea lor (cf. Luca 24, 30-31)." scria P.F. Teoctist.

"Dumnezeiasca Liturghie este izvor de comuniune, de lumină și de sfințenie. Este vietuire în Rai, împreună ședere cu Dumnezeu și Sfintii Lui..." spunea Sf. Ioan de Krostandt, , deci este Hristos în mijlocul nostru, dar comuniunea se face prin Impărtășanie, restul - o simplă participare - nu este decât o simplă comunicare. Fără îndoială mă ajută faptul că merg la Biserică, dar **nu mă mântuiește dacă eu nu mă pregătesc să intru în comuniune cu El. Mersul la Biserică ajută, dar nu desăvârșește!**

Asa cum nu mersul la doctor mă vindecă, ci numai atunci când îmi fac tratamentul indicat, tot așa și participarea la slujbe poate fi o pregătire, dar se desăvârșește prin Cuminecare, prin comuniune directă cu Hristos Iisus Mântuitorul care a zis: "Cine mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu va fi viu în veac." (Ioan 6, 54).

A nu accepta religia în viața personală sau în școală înseamnă lepădare de Dumnezeu

Cunoașterea lui Dumnezeu se dobândește și pe calea cuvântului scris, și aceasta se urmărește și se realizează și la ora de religie. Cunoașterea cu mintea trebuie asociată cunoașterii cu inima curată: „*Fericii cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu*“ (Matei 5, 8). **Biserica, Familia, Școala și Armata sunt cei patru stâlpi morali și spirituali ai poporului nostru, cele patru instituții care contribuie la formarea, creșterea și desăvârșirea persoanei umane.** În măsura în care omul se împărtășește de învățăturile celor patru instituții, el dobândește o plinătate a ființei sale, ajunge om cu adevărat.

În perioada stăpânirii comuniste atee, în țara noastră Școala a fost despărțită de Biserică, ora de religie fiind eliminată din programa școlară. Cât de bine a fost sau, mai bine zis, cât de rău, poate să o spună orice om de bună credință. **Moralitatea a scăzut, iar înțelegerea culturii și a istoriei noastre a fost mult slăbită,** ajungându-se în cele din urmă până la dispreț sau la interpretări cu totul greșite. Și nu putea fi altfel, de vreme ce religia era prezentată elevilor ca „opium al popoarelor“.

De ce religia și în școală, nu doar în familie, cum era în perioada stăpânirii comuniste?, se întrebă câte un biet profesor sau învățător, fost activist de partid sau șef de cadre. Ne adresăm în rândurile următoare celor care au urechi de auzit și ochi de văzut, adică majorității covârșitoare a celor care își deschid sufletul și mintea spre ceea ce crede, simte și înțelege orice om sincer în dorința de a-și îmbogăți cunoștințele cu cele necesare. **Omul, chip al lui Dumnezeu, se învrednicește de viața veșnică, după care aspiră statornic cu întreaga lui ființă, în măsura în care îl cunoaște pe Dumnezeu** (Ioan 17, 3): „*Iar viața veșnică aceasta este: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis*“; „*Neliniștit este sufletul meu, Doamne, până ce se va odihni în Tine*“ (Fericitul Augustin – „Confesiuni“).

Omul are nevoie de cunoașterea unui număr de reguli morale și orice regulă trebuie să aibă drept temelie o învățătură de credință. Aceasta este mijlocită tot la ora de religie. **Nu poate fi despărțită morală de religie,** pentru că ar duce fie la bigotism, fie la anarhie. **A nu accepta religia în viața personală sau în școală înseamnă lepădare de Dumnezeu,** fapt care s-a petrecut în perioada comunistă atee. Religia tocmai aceasta înseamnă: legătura omului cu Dumnezeu. (IPS Pimen) - <http://luptapentruortodoxie.blogspot.ro>

„Fără Dumnezeu omul rămâne un biet animal rațional și vorbitor, care vine de nicăieri și merge spre nicăieri.” (Petre Țuțea)

Liturghia Darurilor mai înainte sfințite este una dintre slujbele speciale din Biserica Ortodoxă, nefiind o liturghie în sensul deplin al cuvântului, dar și pentru că **se oficiază doar în perioada Postului Mare.**

În practica **mănăstirilor din zona Ierusalimului** și în mănăstirile egiptene sau capadociene, exista **obiceiul ca, în timpul Postului Mare, monahii să se retragă** în singurătate, în adâncul pustiului. Era o perioadă de tăcere adâncă, monahii evitând întâlnirea cu orice persoană și chiar cu frații din aceeași mănăstire, dedicându-se total comuniunii cu Dumnezeu prin rugăciune. Obişnuiau să ia cu ei hrană foarte puțină, hrană uscată de obicei, câteva pâini și semințe, pe care le consumau pentru a se întări cât de cât fizic după ajunare. În același timp, **luau cu ei și împărtășania din mănăstiri,** pentru ca, în momentele de slăbiciune sau după multa osteneală duhovnicească, să se împărtășească și să se întărească duhovnicește și trupește. **Rosteau o rânduială simplă** de rugăciune, după râvna și priceperea fiecăruia, dar din care **nu lipsea niciodată Crezul,** adică exprimarea comuniunii în credință cu Biserica de pretutindeni. Această rânduială simplă de rugăciune este sâmburele primar din care s-a dezvoltat apoi ceea ce numim astăzi Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, adică a **Sfântei Împărtășiri cu Sfintele Taine, pe care monahii le luau cu ei din mănăstiri în momentul în care mergeau în pustiu.** Biserica, dorind să răspundă nevoilor unor credincioși evlavioși, a luat obiceiul de a păstra din împărtășania de la Liturghia duminicală pentru zilele de peste săptămână din Postul Mare, din care aceștia se pot împărtăși (după ajunarea și după munca de peste zi), în cadrul unui ritual de rugăciune numit Liturghia Darurilor, care a preluat elemente din slujba Vecerniei, pentru că se oficia la orele serii și cea a Sfintei Liturghii, pentru că era o slujbă de împărtășire a credincioșilor. Procesul formării ei a durat până în secolul al XV-lea și a fost atribuit Sf. Grigorie Dialogul (+604).

Pr. Viorel Sava - <http://ziarullumina.ro>

INVITAȚIE: Duminică, 8 Martie, orele 17.00, la parohia noastră se va oficia la Sf. Maslu de obște. Sunt invitați preoți și credincioși din parohiile învecinate. Vă așteptăm!

Programul săptămânii 1 martie – 8 martie 2015

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	1 martie	8 - 12	- Sf. Liturghie (<i>Duminica Ortodoxiei</i>) – Pr. Ticu
Duminică	1 martie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheză – Pr. Ticu
Luni	2 martie	17 - 18	- Acatistul Sf. Arhangheli – Pr. Ticu
Marți	3 martie		Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	4 martie	8 - 12	- Liturghia Darurilor și sfințirea mică a apei – Pr. Ticu
Vineri	6 martie	8 - 12	- Liturghia Darurilor și Taina Sf. MASLU – Pr. Ticu
Vineri	6 martie	17 - 18	- Slujba acatistului – Pr. Ticu
Sâmbătă	7 martie	8 - 11	- Sf. Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr. Ticu
Sâmbătă	7 martie	17 - 18	- Vecernia duminicii a II-a din Post – Pr. Dragoș
Duminică	8 martie	8 - 12	- Sf. Liturghie (<i>Duminica Sf. Grigorie Palama</i>) – Pr. Dragoș
Duminică	8 martie	17 - 19	- Sf. MASLU de obște

Anunț: Contribuția anuală (50 lei/familie) va fi încasată de dl. episcop Mircea Captiu, iar donațiile pentru Catedrala Mântuirii Neamului vor fi încasate de către părintele diacon Mugurel-Marian Crăciun sau la Sf. Altar.